

"Otkud znaš?"

"Izgleda, dragi, da ja brže saznajem nego ti. Reci mi, šta si mislio o meni pre nego što sam ti dala onu cedulju?"

On ne oseti nikakvo iskušenje da je slaže. Reći odmah ono najgore činilo se čak kao neka ljubavna žrtva.

"Nisam mogao očima da te vidim", reče on. "Hteo sam da te silujem a posle ubijem. Pre dve nedelje ozbiljno sam razmišljao da ti razbijem glavu kamenom. Ako baš hoćeš da znaš, mislio sam da imaš veze s Policijom misli."

Devojka se oduševljeno nasmeja, očigledno shvatajući ovo kao priznanje svojoj izvesnoj sposobnosti pretvaranja.

"Zar baš Policija misli? Nisi valjda ozbiljno?"

"Pa dobro, možda ne baš sasvim; ali znaš - tako si izgledala - tako mlada, sveža, zdrava... razumeš - mislio sam da si verovatno..."

"Mislio si da sam dobra članica Partije. Čista na reči i delu. Zastavice, parade, parole, igre, kolektivni marševi - sve te budalaštine. A ti šta? mislio si: da joj se samo pruži prilika, izdala bi me kao zlomislitelja pa bi me ubili?"

"Tako nešto. Znaš, mnogo je takvih devojaka."

"To sve zbog ovog sranja", reče ona, strže skerletnu ešarpu omladinske lige protiv seksa i prebaci je preko grane. Zatim, kao da se nečega setila kad se dotakla struka, gurnu ruku u džep i izvadi pločicu čokolade. Prelomi je na dva dela i dade jedan Vinstonu. Još pre nego što ga je uzela, Vinston oseti po mirisu da je to veoma neobična čokolada. Bila je tamna i sjajna, i uvijena u staniol. Čokolada je obično bila mrtve tamno mrke boje, lako se krunila, i imala ukus koji je, ukoliko se uopšte dao opisati, podsećao na dim zapaljenog đubreta. Ali čokoladu sličnu onoj koju je dobio od Džulije već je okusio, nekad u prošlosti. Prvi dašak njenog mirisa beše pokrenuo neko sećanje koje nije mogao odrediti u vremenu, no koje je bilo snažno i uznemirivalo ga.

"Odakle ti ovo?" upita on.

"Crna berza", ravnodušno reče ona. "U stvari i jesam takva, na izgled. Ističem se u igrama. U Špijunima sam bila komandir odreda. Tri večeri nedeljno dobrovoljno radim za Omladinsku ligu protiv seksa. Sate i sate sam ja izgubila lepeći one njihove blesave plakate po celom Londonu. U paradama uvek držim jedan kraj zastave. Uvek izgledam dobroraspoložena i nikad ništa ne izbegavam. Šta drugi, to i ti, to je moja deviza. Jedino se tako može biti siguran."

Vinstonu se prvi komadić čokolade već beše istopio na jeziku. Ukus je bio predivan. Ali ono sećanje nije odlazilo; kružilo mu je po samoj ivici svesti, duboko i snažno, ali neodredivo, kao kakav predmet viđen samo krajičkom oka. On ga odbaci od sebe, svestan samo da je to sećanje na neko delo kojeg bi se rado odrekao kad bi mogao.

"Ti si vrlo mlada", reče on. "Od mene si mlađa sigurno deset-petnaest godina. Šta si to mogla naći privlačno na čoveku kao što sam ja?"

"Nešto na tvom licu. To me je navelo da reskiram. Umem da primetim ko nije njihov. Čim sam te videla, znala sam da si protiv onih."

Oni je značilo Partija, pre svega Uža partija, o kojoj je govorila s otvorenom zajedljivom mržnjom zbog čega se Vinston osećao nelagodno, iako je znao da su, ako igde mogu biti bezbedni, bezbedni baš tu. Nešto ga je na njoj bilo zaprepastilo: njen vulgarni rečnik. Članovi Partije nisu smeli da psuju; Vinston je i sam retko psovao, ili bar retko naglas. Džulija, međutim, nije mogla da pomene Partiju, naročito Užu partiju, a da se ne posluži rečima koje se obično viđaju ispisane po zidovima klozeta. To ga nije ljutilo. Bio je to prosto jedan od